

(búcsú)galopp ↳ Aczél Géza

tétova utószinkron

14.

az öregedésnek létezik egy furcsa kellemetlen bája gyötörni kezd a kétség honnan is érkeztl a nagy népi uzsonnára s milyen közeg is volt melyen átlengett zsgorodássá vedlett szerény életed s ha a környezet úgy nagyjából egy veled kik azok akik látványos heti repülőutakkal föléd szálltak s kiket egyszer csak szenvedélyesen köröztek az utánuk repülő sakálok olcsó hisztérikus demagógiákba mártott lelki rokonaik vagy hol a határ ahol már a született nagy gonoszságok helyett a zabolátlanul csapongó tehetség szárnya int a fönti magasból uraim íme egy kis repülési tanácsadó miként kell a szennyes és zavaros hétköznapok fölé körözni netán életművész kezd rajtad röhögni ki becsapta már a fél világot mivel vastag bőréről visszahull a köznapi átok és morális kételyek nem zavarják s míg te szárnysegetten rugdosod a múltás rőt avarját mivel a rohanó időhöz vagy bemérve neki valahogy ellenáll a génje és gigerliként ül a síra mint akinek nincs megírva a hullás indulatainkat nyugodtan vegyük vissza fátadó lelkünkben nem ez a szomorú premissza botladozó bolyongásunkból mindig az alánk hullók léte érdekelt innen is látszik a kispolgár nyárspolgár alkalmazott rubrikákba betekert sorsod mindig félúton járt nagy a betű virít ki az iskolai naplóból ha a jeles körüli kalkulust osztják miközben egy nyelvjáték kedvéért ereszkedünk kicsit — talán nem vagy obi hisz egykor még akár státuszt is jelenthetett a kopottas ovi s apádnak is volt aktatáskája lehetett bármilyen érző szíve a falu keményen mordult rája ha azt akkurátus karmozdulatokkal szokásból meglenteté mivel a sötét időkhöz alkalmazkodva tengeté napjait az anyával ügyeskedő család a múltból némi polgári allúrt is hozva de azt csak utólag mondva bizonyos nyárspolgári hordalék a tiszta képleteket kissé lefokozta s lettünk mi is előítéletesek nem oly hibátlanok mint ama kevesek kik a hatalom mámorában zsebre baszott kézzel újabban osztják az igét lám az igelakban már megint ez az ősi feredés és sartré undora — akkor hát hová tartozunk hova hisz egy idő után váratlanul mindkét aczél gyerek mint eső után erdőben a nagyfejű gomba kezdte gyűjtögetni halomba otthon szokatlan elmélkedéseit s akár egy égig érő fára fölkapaszkodtak a tudomány doktorára s a rozsból ki nem látszó rokonságnak azért ez nem is kevés meg is indult hátunk mögött lassan valami óvatos szerezcsenfürdetés hogy minket már innen tessék nézni mi nem az átlagot akarjuk ezután becézni járjon csúcsokon az óra ha a körkörös mértékegység jövőget kapóra mivel lassan akár a fagyasztott zöldség engedni kezdett a világ egyre értelmetlenebbé vált a numerás bárkit bármilyen sávba belöködni legfeljebb még mindig ötvenhatért kezdtek belekötni fűbe-fába ismertem ki rádióban szünetjelet pikulázott akkor uzsonnára s évtizedekig szörnyülködtek a mértanilag is kerek fejű párttitkárok no ebben az ellenszélben hová is lettek a kispolgárok már utólag sem tudom szellemileg regisztrálni csak apró gesztusainkban az erős érzelmi kötés élménye száll ki a múltás zavaros kódéből avított porcelánok sárguló kézímunkák és szomszédok előtt az örök békesség tapintatos násza itt kérem nem üvöltözünk a talált pénzt visszaadjuk állunk sorban némán és sohasem ácsingózunk idegen szőrös pinákra a megélt kor szegénysége tisztelen tiszta valamiféle különös szép rend van a fejekben aztán hogy ráteszem az egykor anyám irodájában megcsodált pauszt egy az egyben az én dimenziómban egészében

minden hasonlít s részleteiben semmi sem ugyanaz gazdag homályos tónusok árnyalják a régi vonalat a belső tájakon viszont már idegenek hisz tolódott az élet néhány évtizedet előbb csak a hosszú haját és a vonagló tvisztet bámulták tátott szájjal a gyanakvásra vágyók hol vörösödő fejjel ordítva hol némi kétségbeeséssel figyelve ezt az erkölcsi tornádót mely a berozsdásodott rozoga té-harmincnégyesek hepehupás utcájára bekavart s magunk se nagyon tudtuk meddig feszíthetjük a körkörös hullámzó zavart mi az mi lelki szabadságunknak természetes része s mikor billen a szabadosság az oly sokszor megtévesztő szánalmas fölénybe melynek érzete méltatlan söpöri ki a fészkek melegéből azt is mi a megnyugvás csöndes óráihoz vétegett pedig e gondoknál végképp nem voltam már kisgyerek s a múlt gúzsba kötését magam is próbáltam kisszerű igyekezettel oldani s a szabálytalan mozdulásokból volt ami bejött irigykedve néztek rám a meghunyászók ám sokkal sűrűbben csapott meg a blama szégyene néhány évvel odább a kétféle elvárásban pedig nem nagyon fújhattam semmilyen harsány harsonát az alakoskodás egyetemesen diszkrét pírja engem is lassan felkent a nadírra ahogy a társas igyekezet bennem is leengedett hiába kezdtem kocsmák mélyén dűnyögni az olcsó szlengeket igazában sosem tudtam hová tartozom mert zsigereimben kegyetlenül fogott az alom a szegénységnek őszöktől átmentett romantikája melyben a sok szomorú tekintet különös melege csak egymást vigyázza túlértékelődik a tűzhelyek mellett bütykölgetett kis élet szívós etikája melyben egyetlen mély sóhajtás a horizonton a kozmikus vágyakat kizárja s az elérhetőség határain feldereng egy-két kopottan tisztos szakszervezeti üdülés egyszerű és átlátható minden ám ennyi az egész aztán hogy emberünk némi öncsalással haladozott előre ráhajtott néhány látványos szellemi legelőre melyekről zsigerből tudta legalább olyan üregek mint a sokáig tárolt jégcsapretek de viselik magukat ki kihasználja a párthátszelet ki áltudományokban kutat ki csak egyszerű életművész akin sosem fog a rozsdás fűrészs s miként egykori félszemű macskánk mindig talpra esik tehát a hozott batyu s fölnyílt perspektívák nyugöztek olykor reggelig az extremitásokra is gyakran kilesve s bár tisztos családfőként néha aprócska botrányokat is kevertem szeszgőz nélkül sima polgárként ért el az este a tévében krimiket nézegettem s bár sosem szerettem olykor jégkocit utólag azt hiszem kis infantilizmussal küzdöttem le magamban azt a kint melyet a széthúzott terep buktatói két szélről belém nyilaztak hiszen csábítást körkörösén ígért e léha katlan bordó gyerekkocsit tologatva büszkén a főtéren s áhítással köszönni ha mélyébe felületes érdeklődők lazán belenéznek vagy másnap önbizalommal lökdödni kótyagos fejjel a kaotikus kocsmákba szomjasan betérőt hogy köszöntse kellő tisztelettel a két-három rímet már egymás mellé rakó szép reményű költőt szóval szégyenkezni is van ok előkotorni azt a virtuális kartotékot mely talán emberileg is leleplez mert azért sosem izgattak a gyanús szentek melyek mögé sunyin odabújnak melegedni fényben fürödni vágyó törtető kortársaim vénségemre inkább már újra azokat kedvelem kiket a szűk elfogultság stabil hősza int megmaradni a poros úton holott a barátságot rég elkoptatta egy izgága vágy aztán az is lecsendesült néha már legjobb egyedül